

compta anualment amb 35 milions de lliures esterlines per a combatre la tuberculosi.

Però d'on verament ha partit l'especialització del Mutualisme envers la tuberculosi, és de Bèlgica. Aquesta petita nació europea, espill de nacions, grandiosa pels seus ideals de treball i heroisme, ja en 24 de juliol de 1894 legisla sobre el mutualisme. Totes les associacions estan, sense excepció, emparades pel Govern. Compta amb 9.800 associacions mutualistes. Per això a la petita Bèlgica li cap l'honor i la glòria d'haver estat la primera nació on, pagant cinc cèntims al mes, s'ha format la *Mutualitat del Tuberculós*.

I no puc menys que descriure somerament la seva organització:

La *Mutualitat del Tuberculós* té per objecte la curació del tuberculós, sia qui sia, el mateix el ric que el pobre, evitant tot el possible la repugnància que té el malalt—ja sia per susceptibilitat o per amor propi—d'ésser assistit per la caritat pública. Es formen *Lligues contra la tuberculosi*, on, mitjançant la mutualitat, el malalt coopera a si mateix pagant la quota mensual de 5 cèntims. I en canvi, rep, si mai està tuberculitzat, *assistència mèdica, medicaments i acolliment*, i el que sobra del recollit serveix per a fer hospitals i sanatoris a la muntanya, sempre amb destinació als tuberculosos.

Les *Caixes antituberculosos* i les *Caixes per a Sanatoris* de Lieja fixen en 5 cèntims la quota mensual del soci. Així i tot tenen, a més, els següents ingressos:

Primer: Subvenció de l'Estat—i perdoneu una aclaració meva: no tot s'ha d'esperar de l'Estat, però jo crec que l'Estat ha d'ésser el primer mutualista. Mentre no sia així, l'obra mutual serà migrada; degut a això resulta que guanya més qualsevol empleat insignificant dels Sanatoris d'allí que no tot un senyor metge mutualista, o no mutualista, d'aquí.

Segon: Donacions particulars (socis beneficiaris, protectors, etc.).

Tercer: Llegats.

Quart: Recaptacions per festes benèfiques, funcions, esports, etc.

Els tuberculosos són ingressats al Sanatori de Bosgoumont, fundació del potentat Mr. Montefiore-Lévy. I així ho haurien d'imitar els rics de la nostra terra. Procurant que el seu nom fos escrit amb lletres d'or en els frontispicis d'aquestes fundacions que serien el millor monument dedicat al

bé de la humanitat. I no com mantes vegades, en què es dediquen a coses tan arran de terra, que són com si fossin escrites en l'arena, que la primera onada les esborrarà per sempre més.

El que cal fer

La lluita antituberculosa és tan magnífica com admirable i grandiosa és l'obra mutualista. Però es fa més simpàtica i més gran quan, com la Federació de Germandats de Sabadell, té per principi i fi l'assistir el desvalgut malalt i donar la mà al pobre invàlid.

Senyors: aquesta obra ha d'ésser escamesa per tothom. Avui som joves, demà serem vells; avui som rics, potser demà serem pobres. Ha d'ésser, pel mateix motiu, una obra colectiva. I perquè tingui caliu és necessari que vagin vinculades estretament totes les forces individuals, sense distinció d'idees ni de partits. Perquè l'obra sia perfecta, és menester, però, que ens perfeccionem tots plegats. No hem de considerar la mutualitat com un recurs o una *especulació*, com desgraciadament hi ha alguns que així ho consideren. La nostra obra és poc agraïda, gairebé sempre per desconeguda; altres vegades ho és perquè, entremig, hi ha la indiferència que entorpeix la seva bona marxa i fa víctimes morals als que ens sacrifiquem per seguir avant.

Cal aixecar l'esperit mutualista. Com? Suprimint les passions personals i la hipocresia, que és la careta de totes les passions, i hem de voler ésser amics de tothom perquè tothom ho sigui de nosaltres. Complirem amb els nostres deures perquè sien respectats els nostres drets. Establirem bones relacions entre el metge i l'associat perquè jamai s'hagi de considerar el metge *com un criat amb levita*¹. Perquè cal tenir molt present, que el met-

¹ Com pot constatar-se, aquest concepte del metge de *mútua* ja flotava en mi fa a la vora de dos anys. La dura realitat d'un fet estretament lligat amb els conceptes emesos per mi i esdevingut ara mateix, ha ferit els sentiments de tots els metges de Sabadell. La realitat ha fet actuals les meves paraules d'aleshores. És, en veritat, molt sensible que una cosa tan noble com el mutualisme, de finalitat tan humanitària, es converteixi per algú en un *afer* a prop del qual es concedeixen unes atribucions que no tenen, i, allò més sensible, que desconeixen. Hi ha drets sagrats que tan sols pertanyen al metge. Malmesos i negats aquests drets, és molt probable que el mutualisme es converteixi en un fet de parasitisme. La bona fe i les necessitats de l'associat mutualista exigeixen sigui respectada en tots els seus atributs la dignitat del metge. Un perill gros del mutualisme radica en què els fets han d'ésser jutjats per gent que gairebé sempre